

Annabelle

„Všichni mi říkají: ‚Vrať se na zem, ven neprorazíš.‘ Ale to je blbost!“

Ta blondatá holka s tváří posetou tetovačkami ze žvýkaček, která při vystoupení na Cenách Anděl, kde se stala objevem roku, rotovala u stropu hlavou dolů, se jmenuje Anna Žitníková. Je jí čtyřadvacet a sní o tom, že ji jednou pozná celý svět. S její sympatickou umanutostí se jí to nejspíš i podaří.

TEXT: VERONIKA KOLOUŠKOVÁ, FOTO: NATYTHENINJA

Co bylo před Annabelle?

Na střední škole jsem zpívala v kapele All The Way. Hráli jsme takový klidnější R'n'B funk. Potom přišlo akustické trio Jo'anna, které vyrostlo z buskování. Koncertovali jsme po klubech, vydali céděčko, naše názory i ambice se ale začaly rozcházet. Cítila jsem, že mám větší možnosti. Navíc, jakmile jsem součástí skupiny, mám tendenci se spíš stáhnout než velet. Pochopila jsem, že jsem sólista a že jakmile mi do mého projektu „nikdo nekecá“, víc se snažím a víc mě to baví.

Jaká jsi tehdy byla frontmanka?

Strašně jsem se styděla. Pro mě je muzika o zvuku. Ráda zpívám, ráda skládám, ráda poslouchám. Kluci mě museli nutit, abych při zpívání alespoň otevřela oči. Když člověk stojí na pódiu se zavřenýma očima, vnímá muziku silněji, ale není to vábívé pro diváky. Tak jsem se snažila učit oční kontakt s publikem a trochu se hýbat. Když to srovnám s dneškem,

je to obrovský rozdíl. Teď chci, aby si lidi užili show. Přišli se uvolnit, pobavit a něco prožít, a já jim to chci dát.

Netajíš se ambicemi stát se mezinárodní hvězdou. Dokonce si vizualizuješ sama sebe při přebírání Grammy nebo při rozhovoru v amerických talkshow. To je skvělá metoda, jak směřovat k cíli...

Snažím se brát to tak, že se to prostě stane. Když člověk začne s muzikou, tak „sky is the limit“ (nic není nemožné). Jak jsem v tom teď už rok dva, potkávám při práci strašně moc lidí, kteří mi říkají: „Vrať se zpátky na zem.“ Když to člověk poslouchá pořád dokola, leze mu to na mozek. Měla jsem momenty, kdy jsem začala pochybovat, ale nedávno jsem si řekla, že to je blbost, protože spousta věcí, od kterých mě lidi zrazovali, se mi nakonec povedla. Musíte tomu věřit. Takže teď se soustředím na velký sen, že bych chtěla své songy dostat do německého a ideálně i do švédského rádia.

Zkoušela jsem Německo a je to těžký úkol. Až jsem zase skoro podlehla těm, kdo mi říkají, že je to nemožné. Není! Nenechám se odradit řečmi, že se tam nikdo nedostane. To je nesmysl.

Taky chceš setřást punc alternativní nebo R'n'B zpěvačky a dělat pop, což je u nás téměř sprosté slovo.

Rozhodně chci dělat muziku, za kterou si budu stát. Nikdy nebudu dělat to, co by bavilo lidi, ale ne mě. Když se ale podívám na větší hvězdy, tak song, který jim otevřel dveře, byl většinou trochu „srágorka“. Člověk občas musí být přístupnější, aby se dostal k většímu davu a mohl si pak dělat muziku podle svého. Bylo by úžasné, kdyby se díky tomu mohlo počítat i s nějakým budgetem, protože teď jsme točili EP a mrzí mě, že se na všem musí šetřit, protože kdyby bylo víc peněz, mohlo být lepší. Proto je dobré prorazit jedním songem, abych si mohla dovolit lepší mix a master, natočit lepší klip, pronajmout si studio...

dostala jsem se do ožehavé finanční situace, protože během covidu najednou nebylo kde brát. V tom mě OSA a Český rozhlas, kde na Radiu Wave moderuju pořad Velký čísla, podržely.

Než sis dala ten slib, pracovala jsi v hudebním vydavatelství Universal, kde ses starala o hvězdy. Tam se zrodila Annabelle, která sní o velkém světě?

Rodina mi vždy říkala, že muzikou se

Rodina mi vždy říkala, že muzikou se člověk neuživí. Na labelu jsem ale zjistila, že se hudbou živit dá. Vyčítala jsem si, kolik času jsem ztratila tím, že jsem do toho nešla dřív, protože jsem si myslela, že je to nereálné.

Nemáš žádný plán B? Nepřipouštíš si možnost, že by to nemuselo klapnout?
Ehm... Ne. (smích)

Před pár lety jsi odjela do Londýna studovat hudbu na Middlesex University. Školu jsi ale nedokončila. Proč?

Původně jsem tam měla být tři roky, po roce jsem ale vyhodnotila, že mi to za to nestojí. Na to, co jsem se tam učila, školu nepotřebuju. Spíš to bylo o tom, být v Londýně a poznávat lidi. Školné bylo navíc dost vysoké. Ale marné to nebylo, protože po návratu jsem přesně

věděla, co chci dělat, a díky tomu se vše začalo hýbat. Navíc se tam vyučovalo autorské právo, z čehož dodnes čerpám třeba v tom, že hlídám, jak férově rozdělit peníze po songwriting sessions, aby kromě autorů zbylo pár procent i pro producenta.

Když jsme u autorského práva, co ty a OSA?

Za OSA jsem ráda. Když se nějakému songu daří, existenčně mi to pomáhá. Před lockdownem jsem skončila v práci a dala si slib, že už nikdy nebudu pracovat pro nikoho jiného kromě sebe. To bylo sice statečné rozhodnutí, ale

člověk neuživí. Na labelu jsem ale zjistila, že se hudbou živit dá. Vyčítala jsem si, kolik času jsem ztratila tím, že jsem do toho nešla dřív, protože jsem si myslela, že je to nereálné. Začala jsem se učit popové písničky a dělala. Neustále jsem psala, psala, psala, a pořád to nebylo ono. Až jsem napsala píseň Medicine. Nepřišla mi dost dobrá, ale můj přítel Ondřej Fiedler oponoval, že dost dobrá je. No a na základě Medicine jsme se s Universalem začali bavit o smlouvě.

Kdy přesně tedy vznikla Annabelle?
Dřív než songy. Původně jsem plánovala, že moje muzika bude jiná. Chtěla jsem

být strašně pozitivní, povzbuzovat lidi, být motivační, sluníčkový umělec, třeba jako George Ezra. Předtím jsem byla v depce a říkala jsem si, že muzika má lidi nakopnout a pozvednout. Tehdy mi přišla do hlavy ta moje žlutá barva. Viděla jsem žluté pódium a žlutý mikrofon, který teď mimochodem řeším. Měl to být takový symbol přechodu ze tmy do positivity. Časem se ale ukázalo, že mé songy kopírují mě samou. Na povrchu znějí vesele a uvnitř jsou textově dost smutné. Já ráda blbnu, nosím žlutou, ale uvnitř jsem melancholická. Vize Annabelle se tedy proměnila, protože chci být upřímná. Nemůžu mít motivační řeči, když se sama necítím dobře. To by bylo pokrytecké. Takže jsem se rozhodla vnášet do toho víc reality.

Máš při skládání ustálený systém?

Jednu dobu jsem měla postup, který jsem teď po nějaké době použila při přípravě EP. Naučil mě ho organizátor songwriting campů Jenda Vávra. Vymy-

Ještě stále je pro mě nepochopitelné, že lidi, které neznám, zatímco oni znají mě, zpívají texty se mnou.

slí název a pak to celé vypracuje kolem něj. Já si teď vymyslela LeMON ZeST – citronová kůra. Chtěla jsem něco citronového, což mi jde k imagi. Přišla jsem s tím na session a začaly se rozvíjet nápady – citronová kůra je kyselá, zároveň tě nabudí. Jedna songwriterka dodala, že ta slupka je tlustá, něco jako hroší kůže. K tomu se přidal německý producent Leon, kterému jsem pustila pár referenčních songů, aby měl představu, jaký vibe tam chci mít. Vznikne beat, přidá se melodie na elektrické kytáře, a když mi u ní poskočí srdíčko, je to ono. Vytvořím pěveckou linku a vznikne nálada, takže už vím, jestli to bude smutné, našťavané nebo veselé. No a pak to textově propojím s něčím, co se mi v životě děje.

Sleduješ hudební trendy?

Poslouchání trendů mě baví. Hodně mě ovlivnilo album Olivie Rodrigo – má to koule, obrovské emoce i intimitu. A teď začala vydávat songy Gayle, která mě strašně bere.

Do jaké míry se ideově podílíš na tvorbě klipů?

Třeba u Medicine jsem režisérovi Aleši Valtrovi dala pár referenčních klipů, aby věděl, jakou náladu tam chci dostat. Přišel se skvělými nápady, takže Runnin' Out of F* Time jsem už nechala zcela na něm. No a přišlo zavěšení vzhůru nohama! Když mi to oznámil, řekla jsem mu, že se asi zbláznil, protože to není v mých fyzických možnostech. Díkybohu je natolik pankáč, že to vyhecoval, přestože jsme neměli žádné záchranné složky. Zavěsili mě na jeřáb, kam mě upevnil horolezec. Když vím, že je to pro show a pro ten wow moment, to potom rotuju hlavou dolů i na Andělech.

Co tě tvůj partner Ondřej Fiedler (producent Fiedlerski) naučil ohledně hudby a showbyznysu? A co jsi naopak naučila ty jeho?

Ondra mě učí dost. Ráda sleduju jeho práci a názory, je hrozně inspirativní. Zároveň mi vždy chce pomoci a snaží se mě postrčit o krok dál. Nejvíc mě asi ovlivnil v tom, že to vždy může být lepší a že je potřeba mít v tom „srdíčko“. Nevím, jestli se něčemu naučil ode mě, ale asi se nám trochu promíchaly hudební preference a už zvládá poslouchat R'n'B. (smích)

Letos ses zúčastnila českého kola Eurovize, kam jsi ale původně nechtěla...

Neměla jsem song. Naháněli mě, já říkala, že mi to lichotí, ale že tam nemám co zahrát, protože potřebuju song, který se vymyká všemu, co jsem do té doby udělala. Nakonec na campu od OSA vzniklo Runnin' Out of F* Time a já si řekla, že ten song za to stojí.

Půjdeš do toho znovu?

Tenhle rok se na to necítím, což jsem se ale necítila ani vloni. Uvidím. Kdybych do toho šla, chtělo by to větší

připravenost. Když jdeš za vítězstvím, je třeba být připravený jako *Måneskin*, kteří měli super tým, předrezervované turné a album připravené k vydání. Po výhře to začali frkat jedno za druhým a maximálně z toho vytěžili.

Co ti dala účast v Eurovizi?

Přibyli mi zahraniční fanoušci a byla to obrovská zkušenost. Dřív než se za něco pochválím, vyčtu si všechny chyby. A poznala jsem dost svých slabín. Bylo to stresující, bylo mi nepříjemné nahánět lidi pro hlasování. Zároveň jsem zjistila, že nemám ráda soutěže. Přijde mi absurdní porovnávat umění. Všichni jsme byli jiní a super v tom, co děláme. A navíc – byli jsme na sebe sice milí, ale ve vzduchu visela taková podivná nevráživost.

Hrají tě zahraniční rádia?

Medicine a Runnin' Out of F* Time se hrají v Maďarsku, Rumunsku, Chorvatsku a v menších rádiích na Západě – ve Španělsku a v Anglii. Nějaký progres tam je, ale ještě je přede mnou hodně práce.

Dříve jsi tvrdila, že desku vydávat nechceš, že půjdeš cestou singlů. Venku máš EP KIDNAP ME PLS. Co tak najednou?

Cítila jsem, že to chce další krok, abych ukázala, že v sobě mám víc. Že umím vytvořit celistvější projekt, který bude mít myšlenku. Jsou na něm tři nové věci včetně rapu, Runnin' Out of F* Time a jako mezihra neučesaná demoverze songu – taková srdcovka.

Po covidové pauze máš za sebou konečně první živá hraní. Jak ti jde otrkávání na pódiu?

Hraju buď s DJkou Battle Lady, nebo s bandem, který tvoří bubeník Čeněk Chleboun a kytarista Dawe. Ještě stále je pro mě nepochopitelné, že lidi, které neznám, zatímco oni znají mě, zpívají texty se mnou. Při jednom z prvních koncertů v Ostravě lidi moje songy znali, strašně na ně pařili, pak se se mnou fotili a běželi za mnou, když jsem šla do taxíku. Myslela jsem, že si mě pleťou se Simou ze Slovenska, které jsem

předskakovala. Úlet. Skupina mladých z TikToku stojí úplně vpředu, zpívá a mává mi. Vždy mi přišlo trapné ptát se z pódia, jak se publikum cítí, nebo lidi nutit do akce. Ale oni to chtějí. Tak jsem to na jednom festáku vyzkoušela. Přiběhla jsem, zařvala jméno festivalu a lidi začali bláznit, tleskat a křičet. Došlo mi, že tam chodí, aby vypnuli, aby jim někdo říkal, že mají tleskat nebo křičet, a provedl je zážitkem. Nakoukala jsem hodně live koncertů, abych se inspirovala u ostatních.

Koncert Paka plná piva, foto: Kateřina Ryšavá

Tvé dlouhodobé plány už známe. Co ty blízké?

Mám sepsanou českou věc, do které chci oslovit svůj vysněný hlas na featurring, a na říjen mám zabukovaná Kasárna Karlín na první samostatný koncert, na kterém pokřtíme EP. 📍